

En glemt nådegave.

Stort set efterkommer vi muligvis apostlen Paulus opfordring til at stræbe efter de åndelige nådegaver, selv om der hos mange af os nok kunne være meget større iver på dette område. Vi har dem nok ikke i den grad, som var ønskelig, for at menighedslivet kunne blive rigere og mere nuanceret. Bibelen siger, at vi skal søge at få disse gaver i rigt mål til menighedens opbyggelse - ikke blot for at vi skal hygge os med dem selv og blive genstand for en vis opmærksomhed.

Når vi taler om nådegaver, er det naturligt for os at dvæle ved de ni, som er nævnt i begyndelsen af det 12. kapitel i 1. Korinterbrev.

Her er der meget godt, som Herren har lovet sin menighed.

Alle disse nådegaver er hver for sig en rig skat, og vi véd i nogen grad, hvad de har betydet og betyder for Guds menighed.

Men bibelen taler om andre nådegaver end disse ni.

I slutningen af samme kapitel står der; "Nådegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre...." (Vers 28.) Har du lagt mærke til, at der er noget, der hedder nådegave til AT HJÆLPE? Hvor mange mon beder om at få den nådegave?

Antallet af dem, der ser det som deres opgave at besøge gamle og ensomme mennesker, syge og svage, ville øges betragteligt, og både socialt og åndeligt ville menigheden få en meget større slagkraft end den har i dag. Der er nok mange, som ser behovet, men de har ikke ressourcer nok til at sætte ind.

Der er for få til at hjælpe! Nådegaverne mangler!

Er det, fordi vi har glemt at bede om dem?

Er det fordi vi er mere interesseret i nådegaver, der har et mere "ÅNDELIGT PRÆG?"

Hvis det ikke er åndeligt at hjælpe sine medmennesker, så ved jeg ikke, hvad der er åndeligt.

Det er en form for åndelig aktivitet at stå på en talerstol og prædike eller vidne, men det er også en form for åndelig aktivitet at gøre rent hos et sygt menneske, som ikke magter det selv. Det er en form for åndelig aktivitet at ligge på sine knæ og bede til Gud, men også at gå

et ærinde for en, som ikke selv er i stand til det. Det er en form for åndelig aktivitet at skrive flammende appeller til folk om at give deres hjerte til Gud, men også at møde dem i dagliglivet på en praktisk måde.

Hvor mange stræber efter at blive "EN HJÆLPENDE HÅND" for sine medmennesker? Jesus satte imidlertid tjenerens plads højere end nogen andens.

Det er os, der har den forkerte idé, at der er noget nedværdigende i at bøje sig ned og hjælpe andre.

At der trænges til hjælpere i dag er vel hævet over enhver tvivl.

Der er nok at gøre for enhver, som bliver udrustet med denne nådegave. Der trænges til hjælpere både i vort eget land og uden for vort lands grænser.

Nogle har kolossal nød for folk i fremmede lande, men det synes ikke at bevæge deres hjerter det mindste at se fattigdommen og åndelig nød i et velfærdssamfund. Man må uvilkaarlig sætte et spørgsmålstejn ved den slags "nød".

Det ord, der er oversat med "AT HJÆLPE" i

1. Kor.12.28 betyder egentlig "at tage fat", at "tage et tag", og det er netop den slags mennesker, der efterlyses.

Hvis nådegaven til at hjælpe var mere udbredt i Guds menighed, så ville der sikkert aldrig blive mangel på arbejdere i søndagsskolen eller mennesker, der kan gøre en praktisk gerning i menighedslivet, uden at man skal have nogen slags fordele af det.

Hvad ville der ske på kristenfronten, hvis vi begyndte for alvor at bede om nådegaver, som har et helt praktisk sigte, ikke bare dét, der tjener til egen eller andres opbyggelse. Vi kunne blive til hjælp og glæde for mange mennesker, og bare dét, er da stort.

Vi trænger til alle de nådegaver, Gud har lovet sin menighed, både de såkaldte "åndelige" og de mere praktiske.